

A woman with long, wavy red hair is seen from behind, sitting in a thicket of bare, dark branches. She is wearing a white lace dress. The background is a dense, dark forest of bare trees, creating a somber and mysterious atmosphere.

MONS KALLENTOFT

ZEMĚBOUŘE

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2017

MONS KALLENTOFT ZEMĚBOUŘE

MONS KALLENTOFT

ZEMĚBOUŘE

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7577-110-0 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7577-111-7 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7577-112-4 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Jordstorm

Copyright © Mons Kallentoft, 2014

First published by Forum Bokförlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Cover photo © Arcangel / Abby Kroke

Translation © Eva Nováčková, 2017

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

PROLOG

[NĚMĚ]

Okolo mě se plazí červi. Pokouším se pohnout pažemi, ale narážím do dřeva. Nejspíš je to dřevo.

Nevzpomínám si, jak jsem se sem dostala.

Hlava mě už nebolí. Ale když jsem se probrala, bolela. A kolem úst a nosu mě svědilo.

Můžu dýchat i křičet. Nedojde mi za chvíli vzduch?

Jsem tu už mnoho hodin. Ale jak dlouho? Den? Den i noc? Nejspíš ne déle. Vteřina může být dlouhá jako hodina a hodina jako den.

Pokouším se zbavit strachu, tohle se mi určitě jen zdá.

Voní to tu zemí, vysychající vlhkou zemí.

Ležím natažená, jinak to nejde.

Jakmile chci zvednout hlavu, narazím do prken. Když hlavou otáčím tam a zpět, zadírám si do čela třísky. Ale nahá nejsem. Mám kalhoty a tričko, na kůži cítím nějakou látku.

Nebo to, o čem si myslím, že je látka, je ve skutečnosti moje kůže?

Všechno mě svědí, po tvářích mi tekla krev a pod hlavou se mi lepí vlasy. Na těle mám rány. Pořezal mě někdo?

Usínám a probouzím se. Snažím se nepodlehnout panice.

To se mi stalo, když jsem se probrala poprvé. Vzpínala jsem se, mlátila a křičela a drápala nehty, až jsem si sedřela kůži z konečků prstů do masa. Křičela jsem, až jsem ztrácela dech. Ale křik se odrážel zpět, a když jsem natáhla nohy, cítila jsem, že chodidla narážejí na tvrdý kraj.

Hrany jsou na všech stranách. Buším a tlačím, ale nikam se nedostanu. Teď už to vím.

Jsem unavená, chci spát.

Možná jsem už mrtvá...

Můžu se napít, u úst mi visí studená plastová hadička. Když z ní saju, teče voda, piju a to musí znamenat, že mrtvá nejsem. Protože mrtví nepijí. Nebo snad ano?

Občas se mi zdá, že nad sebou slyším kroky a hlasy.

Ale teď je všechno černé a tiché, jako ve světě hluchoněmých. Jako by mi někdo vyloupl oči i ušní bubínky a vyplnil je hlinou.

Musím se odtud dostat.

Někdo mě musí najít.

Protože voda dojde. I vzduch.

Je mi špatně z hladu. Myšlenky se mi tříští, než se stačí zformovat.

Tikání. Jaké tikání slyším? Nemám hodinky.

Pohnu se, buším do dřeva, křičím, ale nic. Řvu: Pomoc! Pomoc!

Krucinál, kdo mě sem zavřel? Jak jsem se sem dostala?

Krev z čela se mísí se slzami.

Někdo mi musí pomoci.

Zavírám oči a v duchu se vznáším nad krajinou, blíž k městu ležícímu ve tmě.

ČÁST 1.

TOUŽEBNÁ
LÁSKA

1.

NEDĚLE 14., PONDĚLÍ 15. KVĚTNA

Malin Forsová sedí u kuchyňského stolu ve svém bytě na ulici Ågatan. Hledí k věži kostela svatého Larse. Černá věž s křížem je v přicházející noci osvětlená. Země kolem kostela je rozrytá, jako by celá budova chtěla pomalu klesnout do vlastního hrobu. Voda z jarních dešťů pronikla pod základy a teď se musí odvést drenáží.

Moc lidí vidět není. Linköping je tichý jako každý nedělní večer.

Digitální hodiny nad nově koupeným stolem z Ikea ukazují 23.14. Červené číslice svítí do tmy a ona cítí, že je dosud plná večerních událostí.

Měla službu. Krátce po sedmé dostali hlášení o rvačce v bytě na Skäggetorpu. Když tam dojeli, našli silně opilou asi padesátiletou ženu s nožem v ruce. Na zemi ležel její manžel v kaluži krve. Žena byla tak opilá, že ani nevěděla, co provedla.

Jeden alkoholik putoval s vážným zraněním do nemocnice, druhý do ženské věznice Hinseberg.

Alkohol zničí všechno.

Malin se nemůže zbavit myšlenky, že v tom bytě to mohla být právě ona, kdyby se nestala policistkou a neměla kolem sebe lidi, kteří se ji během let snažili podržet.

Přejede si dlaněmi obličej a cítí svou hladkou pleť, konečky prstů se dotkne stále hlubších vrásek kolem očí.

Vrásky vidí v zrcadle každý den a má je ráda. Ví, že nemá smysl bojovat s časem, který se vrývá do tváří.

Zatím nemá žádné šedivé vlasy a tělo jí funguje.

Trénuje, trénuje a trénuje. Běhá, plave a zvedá činky, a také šuká. Více než za celé roky.

Myslí na to, co s Danielem dělají v posteli.

Nemilují se, šukají. To první by bylo příliš nebezpečné.

Daniel.

Ten, který vstupuje do jejího života a vychází z něj.

Chtěla by s ním být něžně, pomalu a pěkně, ale to, co provádějí v posteli, na kuchyňském stole i v autě a na mnoha dalších místech, není milování.

Jejich těla jsou spojená, zpočátku se Daniel snažil, aby měli něžný sex, ale tak to nefungovalo. Byli jako jednotka v záloze, jako by boj odpískali ještě před samotným útokem.

Tak všechno jemné odložili stranou.

Jsme jako zvířata, říká si Malin, i když to, co děláme, nemá s rozmnožováním nic společného. On ví, že ona děti mít nemůže, a zdá se, že mu to nevádí. Nestojí o vlastní děti, i když to sama těžko chápe.

Před očima má Danielův obličej, hnědé oči, ostrý nos a dolíčky smíchu, které jsou stále zřetelnější.

Jako by byl šťastný.

Jako bychom byli šťastní.

Jsme šťastní?

Stačí mi to tak, jak to je teď, říká si. To, že každý máme svůj byt. I když Daniel tady bydlí skoro pořád. Hodně pracuje, jako třeba dnes v noci, kdy má službu v novinách. Tvrdě dře v redakci *Östgöta Correspondenten*. Po letech krize tam mají příliš málo zaměstnanců a stále více materiálu musí kupovat.

Alkohol moc nepije. Ne, že by byl abstinent. Ale jako by chápal, že ona je v hodně citlivé situaci, má obrovskou žízeň a nezvládá vidět pít ostatní. V takové chvíli ji podpoří. Nenapije se.

Jenomže ona se teď napít chce.

Jednu lahev má schovanou za pytle s odpadky.

Napít se!

Touží po Danielovi víc, než se odvažuje. A touží i po Tove, která je tak daleko. Touha ji zachraňuje, protože v tom citu nachází jakousi zábranu.

Malin se posadí do křesla v obývacím pokoji a natáhne se po ovladači. Probírá se televizními stanicemi.

Populární osobnosti. Třesky plesky.

Vzpomněla si na hudební festival. Minulý víkend probíhalo finále. V každé reklamě byla novinka z Eurovize.

Nenáviděla to.

Všichni v televizi mluvili o šlágrech, jako by to bylo to nejdůležitější na světě, a ona se styděla, když je poslouchala. Právě tohle děláme s naším bohatstvím a svobodou projevu?

Seděli s Danielem na gauči a hleděli na ten povyk.

„Všeobecné vzdělání. Současná orientace. Tohle je Švédsko roku 2014, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„Svět je úplně šílený a my si k tomu prozpěvujeme?“

„Uklidni se, Malin.“

Měla chuť mu na hlavu hodit miskou s chipsy, ale pak si uvědomila, že má pravdu.

Proč se o to starat?

Nemá smysl s tím bojovat. Stejně jako s vráskami.

Vypíná televizi a znovu myslí na Daniela. Ty mě umíš uvolnit, Danieli. S tebou jsem klidnější, rozváznější, ale také osamělejší.

Přeje si, aby byl s ní. Cítit jeho paži na ramenou, dlaň na tváři. A také aby se milovali. Možná by se něžnost měla oddělit od sexuality a potom by vztah fungoval líp.

Často jí doma nechává malé lístečky. Ukrývá je na místech, kde je dříve či později objeví. Naposledy byl lísteček pod kávovarem. „Miluju tě,“ stálo tam.

A ona byla šťastná, když si to přečetla, věřila tomu a chtěla mu zavolat, ale nezavolala. Večer mu pošeptala: „Ráno jsem našla vzkaz.“

Nic víc.

Potlačí zívnutí a znovu zapne televizi.

Pozdní zprávy.

Mluví se o tvrdých bojích v Damašku, kde mladý Švéd z Karlskogy zemřel mučednickou smrtí. Zabiti byli i chlapci z Linköpingu, které tam nalákali verbíři a vlastní nudný život. V Egyptě vybuchla

další bomba, liberálové v Libyi jsou mučeni a švédská internetová válečná hra slaví úspěch.

Rozhořely se boje ve východním Kongu — Kinshase, cítí, že se jí svírá žaludek.

Tove.

Je v západním Kongu. Pracuje jako dobrovolnice v domově pro děti, jejichž rodiče zmizeli nebo zemřeli.

Peklo na zemi.

Tak to napsala v jednom e-mailu.

Ale také božská země.

Všechno současně, tak jsi to napsala. Džungle, krása, láska. Ale také nemoci, násilí, nenávist.

Tove byla několik měsíců ve Rwandě, šla ve stopách svého otce Janneho, ale Rwanda jí připadala příliš klidná, a tak se svou organizací přešla do Konga.

Malin protestovala, i když ví, že to nemá smysl. Tove si stejně prosadí svou. Janne ji povzbuzuje. Vysvětlil Malin do telefonu: „Pochopí, co znamená být člověkem, až to všechno uvidí.“

„Takové poznání nepotřebuje.“

Raději by mu řekla: Nevidíš, jak to změnilo tebe, Janne?

Jak jejího bývalého manžela změnilo roky v Bosně a Rwandě? Přivedly ho až na dno. Uzavřel se. Všechno vzdal. Pochopil, co všechno je v tomto světě možné.

Znásilňované ženy.

Děti zaživa roztrhané hladovými psy.

Umírající na nevinné infekce.

Němé a vyděšené, osamělé.

A on si přál, aby tohle poznala Tove.

Mezi východním a západním Kongem jsou stovky mil nepropustné džungle.

V zemi jsou znásilňovány ženy jako válečná kořist. Proč by měla být Tove uchráněna jen proto, že tam rozděljuje léky a jídlo?

Přeje si, aby Tove byla tady. Chce ji slyšet mluvit, dýchat, vidět ji, jak prochází obývákem do kuchyně, vaří si čaj.

Přeje si ji slyšet šramotit. Ale Tove je zticha.

Někdy myslí na to, že se možná už nikdy domů nevrátí. Že zůstane v Africe navždy.

Malin leží ve své posteli. Bílé povlečení ji chladí na kůži. Příjemně. Jen polštář by mohl být silnější. Když je tu Daniel, často mu leží hlavou na prsou.

Stáhla rolety, vytěsnila světlo hvězd prosvítající mezi oblaky. Chce spát. Ale touha jí nedovoluje usnout.

Napadá ji, že by si mohla chvíli číst, možná zapnout rádio, ale to jí k usnutí nikdy nepomáhá, tak proč by mělo právě teď? Hledí ke stropu, který je v šeru tmavě okrový.

Tove. Janne. Daniel.

Všichni lidé, kteří přicházejí a odcházejí, a někdy zůstávají v mém životě.

Nechci nic cítit, říká si.

A přesto se i tuto noc v Linköpingu něco děje a ona ví, že ji to nějakým způsobem poznamená.

Leží a sama se stává touhou. Čistou touhou a to je pocit, který jí přináší hlubokou únavu. Chvilí po půl jedné Malin Forsová usíná.

Zdá se jí o dětech, které jsou němé děsem, o lidech, s nimiž se zachází jako se zvířaty, a dlaních, které opatrně hladí tváře.

Pak sny skončí a Malin tvrdě usne.

2.

Pouliční lucerny blikají nad mladým mužem, který prochází po Repslagaregatan nedaleko redakce *Correnu* a jen několik bloků od bytu Malin Forsové. Ulice je opuštěná, je to jedna z těch postranních v centru Linköpingu. Budovy jsou dvou- nebo třípatrové. Setmělý hotel se špinavě hnědou fasádou, pískově zabarvený nájemní dům, kde z jednoho z oken vyhlíží porcelánová kočka.

Peder Åkerlund je unavený. Nohy táhne za sebou. Vypil příliš mnoho pív, ale i tak má hlavu plnou myšlenek, nápadů a názorů.

Člověk musí být mazaný. Říkat to, co ostatní chtějí slyšet, a dělat si něco jiného.

Pryč s nimi.

Nejsou jako my.

Zničí nám Švédsko.

Vraťte nám zpět Matku Sveu a všechny vypakujte tam, kde jsou doma: do Somálska, Iráku, Turecka, Bangladéše, Sýrie. Všichni jsou stejní. Musejí pryč, ať už jakkoliv. Neštitte se žádných prostředků, žádných úmluv.

Lidé tak myslí. Je jich mnohem víc, než by člověk řekl, přemítá Peder Åkerlund cestou domů. Jen se o tom nesmí mluvit.

Občas se člověk musí spojit i s ďáblem, říká si.

Zdá se mu, že za sebou slyší kroky. Zastaví se a otočí, ale nikoho nevidí.

Jde dál. Pivo cítí stále silněji, Peder se trochu potácí. Jedna z uličních lamp před ním je rozbitá a tam, kam by měl dosáhnout aspoň slabý světelný kužel, vidí černou hranatou siluetu, podle tvaru je to zřejmě nějaká dodávka.

Jde dál.

Tmy se nikdy nebál. Něco takového je jen pro teplouše.

Ať jdou také k čertu.

Z homosexuálů se mu dělá zle.

Něco na ulici, ta dodávka i rozbitá lampa, ho však přesto zneklidňuje a Peder Åkerlund přejde na druhou stranu, aby nešel kolem auta. Proč, to netuší.

O pár ulic dál hlasitě hovoří dva lidé, zřejmě opilí. Na cestě domů, stejně jako on. Teď míjí dodávku. Vypadá jako jen tak natřená matnou černou barvou. Zrychlí, ale když vůz míjí, slyší, že se otevírají boční dveře a někdo volá:

„Pomozte mi!“

Z plic vychází ošklivé sípání.

„Nemůžu dýchat.“

Zní to, jako by muže ve voze dusilo něco neviditelného, Peder Åkerlund by rád šel dál. Ale současně i pomohl.

„Můj lék na astma. Leží v tašce, v tom zadním rohu. Podejte mi ho, sám to nezvládnou.“

Tohle není imigrant. Nebo se už naučil perfektně švédsky.

Je to někdo, kdo má velkou potíže. V takovém případě člověk pomůže.

Jinak by se choval jako pes. Nebo gay. Nebo jako muslim.

Přeleze přes tělo, které leží na plechové podlaze nákladního prostoru, v rohu zahlédne tašku, sáhne do ní a najde plastový inhalátor, poznává ho dotykem prstů. Je taková tma, že nevidí, jak to ve voze vypadá.

Je to tam hnusné, nebo čisté?

Páchne tam železo.

Krev?

Ne.

Ano. A také moč a výkaly.

Pedera Åkerlunda napadá, že by tu neměl být. Když zaslechl ten slabý hlas, měl jít dál, ale někde uvnitř ho to zasáhlo a chtěl pomoci.

Možná se stát hrdinou.

Jako ti pitomci v Sýrii. Mladíci ze čtvrti Ryd, co tam sami sebe dobrovolně odpálili na kousky. Aspoň jsme se jich zbavili tady u nás.

Být tak jako oni, i když jinak. Toho člověka zachránit a dostat se do novin z dobrého důvodu, který jako správný všichni berou. Dokonce i máma a táta. Peder Åkerlund se otočí, nakloní se nad sípajícího muže a podá mu inhalátor.

„Tady. Tady je.“

Muž po něm natáhne ruku.

Vezme inhalátor a přiloží si ho k ústům.

Hluboce se nadechne.

Ještě jednou.

A pak Peder Åkerlund vidí, že muž rychle a s neobyčejnou mrštností a silou otočí inhalátor k jeho obličejí a tiskne ho, jako by to byl minimax. Slyší úplně jiný zvuk a pálí ho v očích. Ústa má plná dusivého pachu a proti své vůli se nadechne, cítí, že do něho muž hrubě strčí, a zády plnou silou narazí do zadních dveří dodávky. Plech neuhne.

Oči ho strašně pálí. Hoří v nich, jako by měl už navždycky zůstat slepý.

Bolí ho v plicích a pokouší se zvednout, ví, že to musí udělat, ale nejde to, muž na něm leží a tiskne ho dolů, Peder Åkerlund bez hlesu křičí, protože ho strašně pálí oči, a pak cítí něco studeného a dráždivého v nose a ústech a pokouší se bránit pažemi.

Ale paže se nehýbají.

Myšlenky mizí.

Slyší smích a křik.

Před očima vidí matčinu tvář.

Pak cítí ostrou bolest ve spánku. Oči přestávají pálit. Všechno, zdá se, končí.

Kolik času uplynulo?

Peder Åkerlund leží na plechové podlaze, ví, kde je, cítí, že se vůz pohybuje.

Hází to s ním. Jedou lesem, nebo po neudržované štěrkové cestě?

Ruce má svázané páskou, ústa zalepená.

V očích cítí spíš svědění než bolest a navzdory tmě ví, že není slepý.

Leží na břichu, brada mu naráží do podlahy, udeřil se do nosu, začíná krvácet, cítí železitý pach vlastní krve.

Nemůže pohnout nohama. Jistě jsou také svázané. Snaží se je uvolnit, ale nejde to.

Kalhoty má mokré a ulepené. Je to teď i jeho pach. Tělo se stáhlo strachem, nejdříve v křečích a pak do rosolovité měkkosti.

Buší mu v hlavě.

Unesly ho černé huby? Muslimský kurvy? Homoušskej pól?
Ať táhnou k čertu.

Lekne se svých myšlenek. Co když mé myšlenky uslyší? Budou mě bít a znovu mi nosem mlátit o zem, až ho přerazí. Chce křičet. Ale nejde to.

Tou nejpevnější páskou má zalepená ústa.

3.

Na pozadí snu se Malin něco honí hlavou. Něco o zlých bytostech v husté džungli.

Najednou má šanci snu uniknout, ozývá se povědomý zvuk. Dlaní si přejeđe po noze a břichu a slyší svůj telefon, leží v posteli mezi spánkem a bdělostí, natahuje se k nočnímu stolku.

Posadí se, rozevívá oči a křičí, telefon dál vyzvání, potí se.

Bílé prostěradlo je vlhké.

Za oknem bliká světlo. Asi z rozbité pouliční lucerny.

Stiskne hovor, doufá, že volá Daniel. Ale proč by jí volal právě teď?

Sen nad jiné: Volá Tove. Podařilo se jí spojit přes satelit a volá i přesto, že je noc. Ví, že musí zavolat, když právě může.

„Nespíš, maminko?“

Touha se stává zvukem.

„Tove?“

„Mám spojení, jen na pár minut. Jak se máš?“

„Na to se chci zeptat já tebe.“

Malin slyší, že se Tove zhluboka nadechuje.

„Je tu horko. A vlhko.“

„Není to u vás neklidné?“

„Ne. Ale o něčem se mluví.“

„O čem?“

Malin slyší šum ve spojení a připadá jí, že se v pozadí ozývá džungle. Zvuky všeho živého v pohybu.

„Že rebelové shromažďují síly.“

„Odvezou vás odtamtud?“

„To jsou jen řeči.“

Malin už je při plném vědomí, přeje si Tove hubovat a žádat ji, aby první helikoptérou odletěla z tábora a z dětského domova.

„Odjedeme zítra ráno,“ říká Tove. „Povezeme jídlo a léky do několika vesnic v horách.“

„Je to moudré?“

„Nám nic nehrozí. My jsme ti hodní, tak tu na nás pohlíží.“

Je naivní.

Je to naivní děvče.

„Je to zapotřebí, maminko. Jsou tam děti s cholerou a zemřely by, kdybychom pro ně nic neudělali.“

V těch slovech není naivita.

„Jsi lepší než já.“

„Ty se bojíš?“

„Nemá smysl se bát.“

„Buď opatrná.“

Spojení se přeruší a Malin ani neví, jestli Tove zaslechla její poslední slova.

Pohlédne k budíku na psacím stole vedle počítače.

4.33.

Znovu už neusne.

Budík si staví na psací stůl schválně tak, aby k němu musela vylézt z postele, až ho bude chtít vypnout. V posledních deseti měsících nevstává tak lehce jako dříve. Něco se změnilo. První náznaky stárí.

Tove.

Z pomyšlení na ni se jí dělá špatně. Touhu nahrazuje jedovatý neklid v každé buňce jejího těla.

Vyleze z postele.

Pohlédne na zadní dvůr. Okna budovy kancelářů jsou temná, blikání světla přicházejí z Repslagaregatan. V okně zahlédne vlastní siluetu, připadá jí, že za jejími zády na zemi sedí Tove. Je jí sedm let a na podlaze si hraje s vystřihovacími panenkami, které našla u babičky a dědy. Je zabraná do hry, svět je současně nebezpečný i pochopitelný.

Malin se otočí.

Vidí Tove. Je malá a krásná, objevuje svůj svět a přisvojuje si ho.

Tahle holčička už není. Je jiná, někde úplně jinde. Stala se jejím neklidem a úzkostí, jiným druhem lásky.

Musíš běžet, jako když jsi byla malá, říká si Malin. K něčemu, ne od něčeho.

To je požehnání.

4.

Malin hraje novou hru, aby zvládla běžet rychleji. Aby zapomněla na protest těla a neustále pokračovala vpřed.

Představuje si své kolegy.

Běží podél řeky Stångån, kolem zarostlých vil v Tanneforsu, pod hustými korunami starých bříz, cítí, jak jí buší srdce a podrážky bot se dotýkají cesty. Nejdříve asfaltu, pak písku, v rychlosti pohlédne na hodinky na zápěstí.

6.20.

Stalo se této noci ve městě něco? Budou mít něco na práci? Od března neměli žádné větší vyšetřování, od té doby, co jednoho pozdního večera v Berze málem ubili k smrti homosexuála. Pustili se do něho jeho bratři, otec je povzbuzoval.

Nešlo o jeho sexuální orientaci, ale o to, že ji musí tajit, aby nezneuctil celou rodinu. On se s tím však nechtěl schovávat, protože to v této svobodné duhové zemi nemusí.

Byl to poslední případ Svena Sjömana.

Teď už je v důchodu a Malin si je jistá, že v této chvíli stojí doma ve sklepě u svého soustruhu a vyrábí něco krásného, co může prodat v obchodě s ručními pracemi. Jistě posnídal krajíček křupavého chleba s uleželým nízkotučným sýrem.

Zdalo se, že Sven důchod dlouho odkládá, ale když se pak konečně rozhodl, bylo mu to pomyšlení jen příjemné. Nebyl ani trochu dojatý, když mu na rozloučení koupili jahodový dort a Henkell Trocken.

Do poslední chvíle mluvil o tom, že by to po něm měla převzít, ale odmítla. Nechtěla být šéfkou. Snažil se ji popíchnout tvrzením,

že nemá dost odvahy, ale tak to nebylo. Nejlíp jí bylo, když cítila odpovědnost jen za sebe. Alespoň v práci. Ráda pracovala v terénu. Kdyby převzala Svenovu funkci, znamenalo by to pro ni hodně času u psacího stolu.

V hrudníku jí hlasitě buší srdce. Pracuje, místo aby jen toužilo.

Do čela povolali člověka odjinud. Nějakého Görana Möllera. Začal u nich před několika měsíci a Malin k přímému, uměnímilovnému pětapadesátníkovi okamžitě pocítila sympatie. Přestože to Sven Sjöman nebyl. Nezaplnil prázdno po předešlém prozíravém, moudrém šéfovi, který je svou hlubokou zkušeností provedl všemi úskalími.

Göran Möller žije sám. Manželka opustila jeho i děti, když byly ještě malé, a znovu se provdala za nějakého Němce z Berlína.

Několik týdnů poté, co u nich začal pracovat, ji Göran Möller pozval na oběd. Zašli do Stora Hotellet, seděli na prosklené verandě vedoucí k náměstí a on jí vyprávěl, že když mluvil se Svenem, pochopil, že ona, Malin, je hlavou týmu. A že to tak klidně může zůstat. Na většině míst, kde dosud pracoval, udával tón silný a kompetentní policista. A že to zpravidla přinášelo výsledky.

„Ale,“ řekl tehdy, „musí ti být jasné, že šéfem jsem já.“

Malin spolkla pořádnou porci vzteku a napíchla si na vidličku kousek masa. Pohlédla na nového šéfa zelenýma očima a zeptala se:

„A co dalšího ti Sven řekl?“

„O čem?“

„O mých problémech.“

„Myslím, že mluvil zhruba o všem,“ odpověděl jí, „ale řekl, že se ti už daří líp.“

„A co jsi slyšela ty o mně?“ zeptal se pak.

Görana Möllera jeho pověst předcházela. Musel odejít z Landskrony po několika nešikovných vyjádřeních o imigrantech při nepokojích v Malmö na jaře 2010. Řekl, že není v pořádku zapalovat auta, i když se někdo jmenuje Mustafa a zažil traumatizující události v Iráku. Že se prostě musí vzchopit a přizpůsobit. Když ho pak přemístili do Helsingborgu, zastal se policisty, který křičel

do policejní vysílačky „zatracení přičmoudlí parchanti“, poté co nějaký darebák hodil molotovův koktejl na jejich rádiový vůz.

Pak už svou pozici ve Skåne neudržel. Nikdo nemůže beztretně obhajovat kolegy, když se vyjádří rasisticky.

„Na to ti kašlu,“ odpověděla Malin. „Pokud vím, máš k rasismu tak daleko, jak jen je to možné. V určité situaci může člověk něco říct nebo udělat, aniž to tak myslí. To přece my policisté chápeme. Ať už jde o nás, nebo o někoho jiného.“

Göran Möller se usmál.

„Asi jsi to místo měla vzít. Vidíš lidem pod kůži.“

Když sevřel ústa, vypadal mladší než na svých pětapadesát let. Jinak mu maličko visely tváře, tak trochu jako štěněti boxera, a nos měl nepřiměřeně dlouhý a špičatý.

Göran Möller má charakter, napadlo ji. Dobře se poslouchá. Ale přesto jí u toho stolu něco scházelo, aniž by přesně věděla co.

„Pokud jde o mě,“ řekl nakonec Göran, „další šanci už nedostaneš. Tu ti dal Sven.“

Ke svému překvapení Malin necítila zlost. Jeho slova ji jen polekala.

Je to ďábel, říká si teď. Vystrčil růžek.

Musí se zastavit, aby neklopýtla.

Člověk musí mít v životě trvalé hodnoty, říká si Göran Möller a naplno pouští horkou sprchu. Má rád horkou vodu. Probudí ho líp než studená.

Jeho konstantou je umění. Klasická malba.

Je rád, že dostal místo v Linköpingu. Po debaklu v Helsingborgu byl dlouho odstavený na vedlejší koleji a jednu dobu si už myslel, že se až do důchodu stane jen číslem ve statistice zaměstnaných.

Ale nakonec mu pomohl Sven, jeho starý známý.

Horká voda mu teče po zádech. V ústech dosud má chuť ranní kávy a uvažuje: Víím, že jsem dobrý policista. Nejsem rasista. Ale někdy opravdu není snadné poznat, jestli něčí myšlenky a pocity nejsou rasistické, i když jen podvědomě.

Lepší je mlčet.

Naučit se držet hubu.

Göran Möller zastavuje sprchu, kolem těla ovine ručník a postaví se před zrcadlo.

Líbí se mu jeho nový tým na oddělení vyšetřování násilných trestných činů.

Börje, Waldemar, Johan, Elin, Zeke a Malin. Lepší partě vyšetřovatelů dosud nešéfoval.

Sven ho varoval před Malin kvůli jejímu alkoholismu, ale také řekl: „Skvělejší vyšetřovatelku nenajdeš. Dej jí velký manévrovací prostor.“

Göran si její schopnosti všiml okamžitě. Ale i potřeby hranice. Nebude jí dělat tatínka, jímž pro ni zřejmě byl Sven.

Upozornil ho i na Waldemara Ekenberga, který mívá sklony k násilí.

„Ale občas se to může hodit.“

Násilí je tu a tam dobré, říká si Göran a obléká si bílou košili. Ale vždycky vede k horšímu násilí a nikdy se nedá předpovědět, kde skončí.

Sklonů Waldemara Ekenberga si dosud nevšiml. Přestože tento starý, opotřebovaný vyšetřovatel přestal kouřit a nepoužívá ani nikotinové náplasti, bývá v dobré náladě.

Zdá se, že ostatní v týmu se o to nestarají. Lidé ledacos říkají a dělají. Někdy to myslí dobře, ale dopadne to špatně. Někdy naopak. Jako když jeho a děti opustila manželka. Měli to bez ní lepší a z dětí vyrostli správní lidé.

Göran Möller se nejlíp cítí sám. V práci vídá spoustu špatností a těmi nechce nikoho dalšího zatěžovat.

Bojuj, Malin. Namáhej srdce.

Doběhla ke zdymadlům u Braskenského mostu. Na pět set metrů zvýšila tempo a teď cítí, že ji tělo táhne k lavičkám na malém ostrůvku uprostřed řeky.

Ale nepodlehne. Lupe jí v kolenou a vzpomněla si na Johana Jakobssona.

Před půl rokem začalo jeho dceru bolet tělo. Oteklo jí koleno a v noci někdy křičela bolestí. V Univerzitní nemocnici lékaři konstatovali, že ji napadla agresivní forma dětského revmatismu. Malin vidí, jak Johana bolí, když o dceři promluví. Jak strašně se cítí, protože jeho dcera trpí a on by si přál vzít její bolest na sebe, ale ví, že to nejde.

V bolesti jsme vždycky osamocení.

Šéfovi policie Karimu Akbarovi a státní zástupkyni Vivianne Södergranové se narodil syn. Karim je teď na otcovské dovolené a nedávno se na ně přišel podívat. Kočárek od Louise Vuittona musel stát jmění a nepochybně se hodil ke Karimovu obleku s křídově bílými proužky.

Malin běží zpět k centru.

Znovu zrychlí, cítí, že může, že její tělo dnes zvládne cokoliv.

I když ani ono není nekonečně silné. Sven udělal dobře, že skončil včas.

Její parták Zeke Martinsson vypadá harmoničtěji, než ho kdy viděla. Zdá se, že je mu s Karin dobře a nelituje svého rozvodu.

Elin Sandová zapadla do týmu dobře, ale onehdy se zmínila, že se rozešla s lékařkou, s níž žila.

„Byly jsme příliš různé.“

Možná vám to už vážlo se sexem? pomyslela si Malin a uvědomila si, že je cynická. Jak můžu takhle uvažovat? pokárala se.

Elin pokračovala:

„Chtěla mít dítě, ale já ne. A sex už nestál za nic.“

Malin se pořádně nadechuje, snaží se potlačit bolest svalů naplněných mléčnou kyselinou a běží dál, vidí svět v tunelu keřů, listí, písku, který se mění v asfalt, obloha nad ní je z poloviny pokrytá mráčky.

Snaží se představit si Börjeho Svärda.

Věnuje mu pět set metrů.

Ale stačí pomyslet jen na jeho psy. Na jeho dva vlčáky a pověsti o jeho milenkách, na jeho nápadné oblečení s dlouhým kabátem značky Marlboro a kloboukem s širokou krempou, strašně sexy podle linköpingských dam.

Pak se jí zatmí před očima.

Už nezvládnou ani jeden krok.

Ale ano, zvládnou.

Malin běží kolem sportovní haly, dál k Hamngatan, kolem McDonaldu, ke kostelu a už vidí vývěsní štít restaurace, okna svého bytu, zapotácí se, ale na nohou se udrží.

Před vchodem do domu se zkroutí. Cítí, že se jí stahuje břicho, a je ráda, že předtím nic nejedla, ale žaludek stejně neudrží a na chodník vyplivuje žluč.

„S tímhle musíš skončit,“ slyší něčí hlas. „Jsi příliš hezká na to, aby ses takhle trápila.“

Malin zvedne hlavu.

Vidí Danielův unavený obličej a přemýšlí, co teď vlastně cítí.